

Откада је цар Ираклије у 7. веку довео Србе на Балканско полуострво, па све до краја 20. века, Срби су тежили да имају своју државу преко Дрине. О томе су „сањарили“ кроз цео средњи век не само Стефан Немања и Свети Сава, него и остали српски средњовековни владари. Такође се за уједињење српских земаља, тадашње Рашке и Босне, свесрдно залагао и босански средњовековни краљ Твртко Котроманић, иначе немањићи зет.

О ослобађању српске БиХ од Турака и њеном присаједињењу матици Србији „сањарио“ је и вожд Карађорђе. И не само да је „сањарио“, него је предузимао и низ конкретних акција у том циљу – дижући устанке са босанскохерцеговачким Србима, који су, нажалост, у крви угушени.

Иако су Срби вековима живели са обе стране Дрине и при томе непрестано тежили да се уједине у једну државу, на том путу увек би им се испречиле тзв. велике силе. Овакви поступци великих сила су донекле и очекивани. Наиме, чињеница је да ми Срби насељавамо интересантно, али и геополитички веома осетљиво подручје југоисточне Европе. Када се томе дода и чињеница да је река Дрина око 1.000 година била граница Источног и Западног римског царства, Византије и Рима, самим тим цивилизацијска граница Истока и Запада, не треба да чуди јак отпор, па и бес великих сила на сваки покушај уједињења Срба са обе стране Дрине.

Ипак, после 1.300 година сањарења и проливања крви, Срби коначно крајем 20. века, 1995. године, Дејтонским уговором добивају први пут државу у оквиру државе БиХ – Републику Српску .

Република Српска има све атрибуте државности, поред законодавне, извршне и судске власти, има и свог председника, владу и, наравно, свој устав. Заузима практично половину територије БиХ (49 одсто), са површином од око 24.000 квадратних километара. Такође, демографски је веома хомогена – око 90 одсто становништва чини

српски живаљ.

Српска је данас огроман потенцијал за Србију, која је за последње две године доживела два веома болна и трауматична удараца. Прво, ампутацију „Српске Спарте“, Црне Горе, од стране режима Мила Ђукановића, уз свесрдну подршку муслиманског и шиптарског становништва земље. Потом следи још болнији ударац – покушај дела међународне заједнице (на срећу мањег) да признавањем независности Косова и Метохије озваничи отимање ове покрајине од Србије кроз најбруталније силовање међународног права.

С обзиром на то да ЦГ има површину од око 13.000, а КиМ приближно 11.000 квадратних километара, они заједно чине отприлике површину Републике Српске. Зато би требало да градимо што је могуће јаче везе са Републиком Српском. Те везе би са једне стране ојачале Српску, али би и Србији помогле и послужиле јој као „мелем на рану“ да колико-толико ублажи своје тренутне територијалне губитке. Јачању тих веза иде у прилог и чињеница да „Дејтон“ дозвољава право на успостављање „специјалних и паралелних веза“ Српске и Србије, што би требало максимално експлоатисати. Наравно, предуслов за то је да се у Београду успостави национално одговорна и патриотска влада, за шта ће прилика бити већ на следећим изборима.

Поменуте везе би ваљало јачати у свим сферама, поготово кроз:

Јачање привредних веза Српске и Србије, у сврху успостављања компатибилних привредних система двеју држава. Нажалост, та сарадња је знатно испод могућности, на нивоу од приближно 10 одсто капацитета. Истина, последњих годину–две бележе се помаци у том смислу, а најсветлији пример је без сумње куповина Телекома РС од Србије, чиме се практично успоставио компатибилан и јединствен телекомуникациони систем двеју држава. Ово је несумњиво, ако не најбољи, сигурно један од најбољих потеза Владе Србије у последњој деценији. Светао пример је и припрема изградње заједничке хидроелектране Бук Бијела, на Дрини код Вишеграда. Тиме би се отпочело и са обједињавањем електроенергетског система двеју држава.

Треба свакако истаћи и започињање радова на изградњи друмско-железничког моста на Сави код Сремске Раче, чиме се додатно подстиче умрежавање путне инфраструктуре Српске и Србије. Међутим, ово су само „ембриони“ будуће привредне сарадње, која би наредних година требало да се подигне на знатно већи ниво.

Наравно, и за то је предуслов да се у Србији оформи национално-патриотска влада, као и да се из те будуће владе uklони Г 17 плус. Наиме, докле год у влади Србије кључне економско-финансијске полуге моћи држи оваква једна странка, ту сарадњу и привредне везе Српске и Србије немогуће је подићи на иоле задовољавајући ниво.

Продубљивање и јачање привредних веза кроз тзв. приватну иницијативу такође је илузорно очекивати. Наиме, Србија данас, нажалост, нема привредну елиту . Данас су водећи привредници са обе стране Дрине тајкунизовани макијавелисти, људи који су деведесетих искористили невоље свога народа да би дошли до првобитне акумулације капитала. Стога од тих тајкуна очекивати „привредни патриотизам“ и ангажман на јачању привредних веза Српске и Србије равно је утопији.

Ипак, после 11. маја реално је очекивати формирање национално одговорне владе и уклањање из ње тзв. европејског крила, што је основни предуслов да привредна сарадња, а тиме и интеграција Српске и Србије добије нови замајац.

Јачање културних веза Српске и Србије. Нажалост, као и у привреди, и овде је сарадња далеко испод могућности. Као што нема привредну елиту, Србија данас нема у правом смислу ни културну елиту . Нажалост, и „културна елита“ је крајње анационална и поткупљива. Огроман проценат културних радника и уметника (част малобројним изузецима) зарад сопственог комформизма продаје се превасходно оним страначким „елитама“ којима јачање било каквих веза, макар и културних, није ни на крај памети.

Ипак, и оно мало културних делатника и уметника који су национално и патриотски опредељени и алтруистички настројени нису добили иоле већи публицитет у јавности. Како и да им се дâ већи публицитет када је и медијски простор Српске и Србије „поцепан“ – сигнал РТС-а се не види на великом делу Српске (поготово у западном делу) за разлику од, рецимо, ХТВ-а.

Зато би било неопходно инсталирати ТВ предајник на Козари и тиме подстаћи обједињавање медијског простора. Тако моћан медијски агенс као што је РТС могао би знатно допринети јачању културних (и не само културних) веза РС и Србије, превасходно кроз давање већег публицитета заједничким културним иницијативама и пројектима.

Још једном, и ту је предуслов да се у Београду оформи национално одговорна влада, а да на чело министарства културе дођу „прави људи“, за разлику од ових актуелних данас. Наиме, данас су на челу министарства културе у Београду утилитарни конформисти и акултурни мондијалисти, па очекивати од њих да раде на јачању иоле озбиљнијих културних веза Српске и Србије крајње је илузорно.

Јачање веза у области спорта . И у овој области сарадња је далеко испод реалних могућности. Да би се та сарадња подигла на задовољавајући ниво, потребно је да Србија има своју спортску елиту . Нажалост, као што нема ни привредну, ни културну, нема ни спортску елиту. Последњих дана и недеља сведоци смо тога да и спорт потресају разне афере – најновији пример је тзв. фудбалска мафија. Хтели ми то признати или не, спорт је данас (поготово фудбал) више од спорта, он промовише и афирмише државу у свету.

Тим пре, Србија би требало да прошири и ојача спортску сарадњу са РС у свим областима – кроз позајмљивање и размену спортиста и стручњака, до организовања турнира и пријатељских утакмица. Јачањем спорта у Српској Србија би ојачала и свој спортски рејтинг, јер је неспорна чињеница да спортисти РС листом наступају за репрезентацију Србије, а не БиХ.

Када се томе дода и чињеница да „Дејтон“ дозвољава да спортисти Српске изађу и на међународну спортску сцену самостално, и под својом заставом, подршка Србије у том смислу добила би додатно на тежини. Та врста подршке односила би се првенствено на лобирање Србије у међународним спортским телима у којима она има своје представнике, а РС нажалост не. Излазак спортиста РС на међународну сцену имао би огроман, не само спортски, него и афирмативни ефекат, а у сврху промоције Српске као државе.

И за ово је предуслов да се у Србији оформи патриотска и национално одговорна влада, а да на чело министарства за спорт и омладину дођу прави људи, уместо „снисходљивих европејаца“, којима дејствовање у том циљу није ни на крај памети.

Јачање политичких веза . За разлику од горепоменутих веза, где су Србији руке потпуно одрешене, овде је ситуација нешто другачија. Наиме, када су у питању

Од Дејтона до резолуције 1244

Пише: Василије Секулић
среда, 07 мај 2008 21:45

политичко-институционалне везе РС и Србије, њих је „Дејтон“ донекле редуковао и детерминисао. Међутим, и ту постоји простор за знатно интензивнију сарадњу, посебно преко тзв. невладиног сектора, тј. преко „невладиних организација“. Наиме, неспорно је да се већина невладиних организација, како у РС, тако и у Србији, као имела „закачила“ на фондове Ђерђа Сороша и осталих осведочених противника српског народа и интереса, и ради директно против интереса својих држава. На срећу, имамо (истина знатно мање) и патриотских НВО са обе стране Дрине и њихове активности би требало што је могуће више користити, дајући им што већи публицитет у јавности. А круна тих активности биле би иницијативе за издвајање Српске из БиХ и такве активности требало би да буду перманентне. Наравно, званични Београд и Бањалука требало би да се од поменутих активности „меко“ дистанцирају, истичући у први план како се залажу за спровођење и очување Дејтонског споразума, али и Резолуције 1244 СБ УН.

Тиме би се постигли синергијски ефекти – са једне стране, јачала би се позиција РС у БиХ, али и позиција Србије у погледу очувања КиМ. Уосталом, и високи представник ОХР-а у БиХ Мирослав Лајчак признао је да је на Балкану тешко избећи принцип „спојених судова“. Ту чињеницу би требало максимално користити, при томе водећи рачуна да те активности буду координисане, синхронизоване, филигрански прецизне и да се строго води рачуна о тајмингу – када који потез повући у датим међународним околностима.

Предуслов за све то јесте да у Београду на чело министарства иностраних послова дођу истинске патриоте – људи који су стручњаци у области међународних односа и спољне политике. То је неопходно тим пре што влада у Бањалуци нема своје министарство иностраних послова и све активности РС на међународном плану морале би се координисати преко министарства у Београду.